

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci

žalobce: **Mgr. T. P.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. března 2017, č. j. KUKHK-10004/DS/2017/Er

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 16. 1. 2017, č. j.: MUDK-ODP/4588-2017/zav 26950-2016/zav/13, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1500 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky LEXUS, registrační značky x, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem, když dne 4. 6. 2016 v 02:10 hod., překročil na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Jaroměř, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, řidič vozidla x, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, kdy mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 63 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 60 km/h. Nezjištěný řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce předně namítl nepřezkoumatelnost jak napadeného rozhodnutí, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Prvoinstanční rozhodnutí je podle jeho názoru doslovnou kopií rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení. Přitom žalobce adresoval správnímu orgánu celou řadu podání, v nichž se vyjadřoval jak k meritu věci, tak k procesní stránce. Tato podání sice správní orgán cituje, ale vůbec se k nim nevyjadřuje. Rozhodnutí tak působí předpřipraveným dojmem, je univerzální pro všechny účastníky správního řízení stejného typu, dle žalobce jde o formulářový výkon pravomoci. Jakékoliv argumenty žalobce byly ignorovány. Prvoinstanční správní rozhodnutí se tím stává obtížně přezkoumatelným. Totéž lze konstatovat i ohledně žalovaného rozhodnutí. Dle žalobce tím nebylo dodrženo právo na spravedlivý proces zakotvené v čl. 36 a násl. Listiny základních práv a svobod.
4. Dále se žalobce neztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že by snad materiální stránka přestupku byla dána jen samotným překročením rychlosti, tedy formální stránkou. Materiální stránku přestupku představuje vždy a zásadně společenská nebezpečnost jednání, která se posuzuje ve vztahu ke konkrétnímu jednání a konkrétním okolnostem. Žalovaný se problematikou naplnění znaku přestupku nezabýval vůbec.
5. V projednávané věci není dle žalobce naplněna právě materiální stránka přestupku, tudíž se o přestupek jednat nemůže. Nedošlo-li tedy ke spáchání přestupku řidičem vozidla (byť blíže nezjištěným), nemůže dle žalobce nastat sekundární právní odpovědnost provozovatele vozidla. Správní orgán přitom nevzal v potaz skutkové okolnosti projednávané věci. Řidič vozidla měl překročit rychlost o pouhých 10 km/h, a to na rovném přehledném úseku nadstandardně široké pozemní komunikace. V úvahu nebylo vzato ani to, že se údajného přestupku měl dopustit ve 2 hodiny ráno, kdy na předmětné komunikaci není prakticky žádný provoz, nenacházejí se tu ani žádní chodci.
6. Dle názoru žalobce měření rychlosti v této části obce slouží pouze k naplňování příjmové stránky rozpočtu města. Potřebu měření rychlosti vozidel na tomto úseku nepodporuje ani žádná odborná studie. Argumentaci správního orgánu, že společenská nebezpečnost přestupkového jednání má spočívat mimo jiné v tom, že měřený úsek je v blízkosti školy, považuje žalobce za lichou, neboť ve dvě hodiny ráno se zde žádní chodci nenacházejí a nic nebrání tomu, aby měřicí zařízení bylo funkční pouze v exponované době.
7. Tyto své názory podpořil žalobce citací závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 104/2008. Vytkl také správnímu orgánu, že přes návrh správního řízení nepřerušil,

protože v té době probíhalo před Ústavním soudem řízení, jehož předmětem bylo posouzení ústavnosti ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu.

8. Žalobce proto navrhl zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení; eventuálně navrhl, aby krajský soud zcela upustil od trestu za daný správní delikt.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

9. Obsah vyjádření žalovaného představoval v podstatě popis průběhu celého správního řízení. Zdůraznil, že provozovatel vozidla je příslušnou zákonnou úpravou postaven do role spoluodpovědného za ukázněné chování řidiče, kterému svěřil řízení jím provozovaného vozidla. V tomto směru je potřebné vnímat, že ve skutečnosti může být, a mnohdy bude, řidičem, který se provinil, sám provozovatel vozidla. K odpovědnosti za předmětný správní delikt není zákonem vyžadováno zavinění, a tudíž se jedná o odpovědnost objektivní. Aby se provozovatel odpovědnosti za správní delikt zbavil, je na něm, aby prokázal, že již před posuzovaným skutkem nemohl s vozidlem fakticky disponovat. Tedy aby prokázal, že již nebyl provozovatelem vozidla, protože vozidlo převedl formálně, ale i věcně, na jinou osobu, nebo že mu vozidlo bylo odcizeno. Žalobní námitky jsou dle žalovaného totožné s těmi odvolacími. Napadené rozhodnutí považuje za správné a odpovídající řádně zjištěným skutečnostem. Navrhl proto zamítnutí žaloby.
10. Na vyjádření žalobce reagoval žalobce replikou. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že v žalobě jsou uplatněny stejné námitky jako v odvolání a že se těmito námitkami zabýval. Žalovaný ani prvoinstanční správní orgán se totiž nezabývaly stěžejní obranou žalobce, a to že nebyl spáchán správní delikt, protože nebyla naplněna materiální stránka přestupku. Žalobce reagoval rovněž na konstatování žalovaného, že nastavení a tolerance měřících zařízení je ve výlučné kompetenci města Dvůr Králové nad Labem. Takové právo podle něj nemůže být bezbřehé, umístování měřících zařízení jen z důvodu zajištění co nejvyšších příjmů rozpočtu města, jako v daném případě, považuje za nežádoucí. S odkazem na znění § 79a zákona o silničním provozu uvedl, že iniciativa ohledně určení úseků, v nichž bude prováděno měření rychlosti vozidel, by měla být na straně Policie ČR. V daném případě ale takový úsek vytipovala městská policie, Policie ČR tento postup pouze schválila. To v žalobci opětovně vyvolává pochybnost o účelovosti postupu městské policie.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

11. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, neboť s tím žalobce i žalovaný vyslovili souhlas postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

12. Správní orgán I. stupně obdržel dne 8. 7. 2016 od Městské policie Dvůr Králové nad Labem Oznámení o podezření ze spáchání přestupku, kdy řidič vozidla tovární značky LEXUS, registrační značky x, v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené tímto zákonem, když dne 4. 6. 2016 v 02:10 hod., překročil na pozemní komunikaci v obci Choustníkovo Hradiště, silnice I/37, směr Jaroměř, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, řidič vozidla x, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, kdy mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 63 km/h. Při zvážení

možné odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 60 km/h. Nezjištěný řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

13. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, správní orgán I. stupně zaslal dne 16. 8. 2016 žalobci výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, ta byla žalobci doručena dne 26. 8. 2016. Na výzvu žalobce nereagoval, správní orgán jej proto písemností ze dne 26. 9. 2016 vyzval k podání vysvětlení. Na tuto výzvu žalobce reagoval sdělením, v němž uvedl, že je povinností správního orgánu zkoumat, zda byla naplněna materiální stránka přestupku, bez jejího naplnění se nejedná o přestupek. V závěru uvedl, že z důvodu předběžné opatrnosti sděluje, že v souladu s § 60 odst. 1 zákona o přestupcích s ohledem na poměr k osobě blízké nesdělí totožnost řidiče. Na základě uvedených skutečností správní orgán věc dne 3. 11. 2016 odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích.
14. Téhož dne vydal správní orgán rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Dne 11. 11. 2016 podal žalobce proti rozhodnutí v příkazním řízení blanketní odpor. Současně upozornil, že před Ústavním soudem probíhá řízení o ústavnosti § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a že do doby jeho skončení by správní orgán měl řízení o správním deliktu přerušit.
15. Správní orgán pokračoval v řízení a písemností ze dne 29. 11. 2016 vyzval žalobce o pokračování správního řízení po podaném odporu proti příkazu, o provedení důkazů mimo ústní jednání, a to v termínu 19. 12. 2016, a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve stanoveném termínu, nejpozději do 27. 12. 2016.
16. Dne 6. 12. 2016 bylo doručeno správnímu orgánu vyjádření žalobce, v němž oznámil, že nevyužije možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, neboť má za to, že stěžejní pro rozhodnutí ve věci je posouzení právních otázek. Dále se žalobce zabýval naplněním materiální stránky věci, navrhoval přerušení řízení a konstatoval, že správní orgán předjímá rozhodnutí a to ještě před vlastním provedením dokazování. V závěru namítl podjatost úřední osoby (dne 12. 12. 2016 vedoucí oddělení dopravních přestupků odboru dopravy a silničního hospodářství Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem tuto námítku podjatosti úřední osoby zamítl).
17. Dne 19. 12. 2016 došlo k provedení důkazů mimo ústní jednání, když žalobce se k danému úkonu nedostavil. O tomto úkonu byl téhož dne sepsán Protokol. Dne 16. 1. 2017 sepsal správní orgán vyjádření, v němž konstatoval, že se ve stanovené době žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí osobně nedostavil, zaslal pouze shora zmíněné vyjádření ze dne 4. 12. 2016.
18. Téhož dne bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, ve kterém byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla mu uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.
19. O odvolání žalobce (obsahově prakticky totožném s obsahem žaloby) rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno.

B. Právní závěry

20. Podstata žaloby spočívá v přesvědčení žalobce, že protiprávní jednání, které bylo spácháno s jeho vozidlem (popsáno shora), nenaplnělo materiální stránku přestupku (z důvodů popsaných žalobcem v žalobě) a v důsledku toho tedy ani on nemohl coby provozovatel vozidla spáchat správní delikt ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu.
21. Dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při

- užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
22. Dle § 125f odst. 2 téhož zákona odpovídá právnická nebo fyzická osoba za správní delikt, pokud
- porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
 - porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a
 - porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
23. Nezjištěný řidič žalobcova vozidla se dopustil přestupku vymezeného v § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, protože překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Tuto skutečnost nezpochybňuje ani žalobce. Jeho jednání tedy naplnilo znaky vymezené tímto ustanovením zákona o silničním provozu.
24. Podmínka stanovená v § 125f odst. 2 tohoto zákona tak byla naplněna a správní orgán v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla již podrobně nezkontroluje naplnění materiálního znaku samotného přestupku. Pokud totiž jde o samotný přestupek, pro vznik odpovědnosti za něj je třeba naplnění jak formálního, tak i materiálního znaku přestupku. Ten je vyjádřen v ustanovení § 2 odst. 1 zákona o přestupcích (v té době účinného zákona č. 200/1990 Sb.) slovy „*porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti*“. Obecně se přitom vychází z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti. Již samotné stanovení formálních znaků přestupku tedy v sobě nese v běžně se vyskytujících případech i stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný. Z toho pak vychází stanovení konkrétních přestupků a vymezení jejich znaků v zákoně o silničním provozu (v tomto případě šlo o ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu).
25. Pokud tedy jednání nezjištěného řidiče žalobcova vozidla vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu (a to na základě shora uvedeného jednoznačně vykazovalo), jakož i další podmínky vymezené v § 125f odst. 2 tohoto zákona (což nebylo žalobcem nikterak rozporováno), dopustil se žalobce správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a odpovídá za něj ve smyslu odst. 2 téže normy. Již jen z tohoto důvodu tedy nemůže být uvedená žalobcova námitka důvodná.
26. Na tomto by mohl krajský soud svoje odůvodnění, proč nemohl této žalobní námitce přisvědčit, uzavřít. Přesto však považuje za vhodné přičinit ještě obiter dictum několik poznámek.
27. Ke stejnému závěru by totiž došel, i kdyby se správní orgány otázkou naplnění materiálního znaku přestupkového jednání nezjištěného řidiče zabývat musely.
28. A v daném případě tak dokonce i fakticky učinily. Respektive učinil tak správní orgán I. stupně, který v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že: *„V daném případě nedošlo k samotné újmě na majetku, životě a zdraví osob, ale jak je uvedeno, byla ohrožena bezpečnost provozu, život, zdraví a majetek ostatních účastníků silničního provozu. Tedy porušením právního předpisu došlo k uvedenému protiprávnímu stavu, čímž došlo k ohrožení společenského zájmu a byl naplněn jak formální, tak materiální znak správního deliktu. Materiální znak správního deliktu spočívající ve společenské škodlivosti je naplněn již samotným vytvořením potenciálně nebezpečné situace, aniž by muselo dojít ke konkrétním*

škodlivým důsledkům. Součástí skutkové podstaty ohrožovacích deliktů totiž není následek v podobě zasažení do zákonem chráněných zájmů, nýbrž postačí pouhé jejich ohrožení. Proto se trestá již samotné překročení maximální povolené rychlosti ohrožující bezpečnost okolních osob, i když zrovna není způsobena žádná nehoda.“

29. Jednak tedy není pravdivé žalobcovo tvrzení, že se jeho námitkou obsaženou v odporu proti příkazu správního orgánu I. stupně, v níž (a nutno říci, že bez bližšího odůvodnění) namítal, že nebyl naplněn materiální znak přestupkového jednání, správní orgán nezabýval. Na tom nic nemění skutečnost, že obdobnou formulaci obsahoval i samotný příkaz. Uvedené vyjádření správního orgánu totiž dle krajského soudu poměrně přesvědčivě v obecné rovině vystihuje, proč a v čem u daného typu přestupkového jednání materiální znak, tedy jeho společenská škodlivost, spočívá.
30. Správnost uvedených závěrů se žalobci nepodařilo vyvrátit ani v žalobě, kde svá tvrzení o důvodech absence materiálního znaku jednání nezjištěného řidiče jeho vozidla rozvedl. Krajský soud nemůže souhlasit s tím, že překročení rychlosti v obci o 10 km/h ztratilo na společenské škodlivosti za situace, kdy k němu došlo ve dvě hodiny v noci na „přehledném úseku nadstandardně široké pozemní komunikace“. I kdyby byl daný úsek pozemní komunikace osvětlen, lze předpokládat (a zvláště za nepříznivých povětrnostních podmínek), že viditelnost v noční době je obecně horší než za denního světla. Přestože v uvedenou dobu je jistě obecně provoz na pozemních komunikacích slabší, nelze přítomnost jiných účastníků silničního provozu vyloučit (chodci, cyklisté, kteří se mohou vracet z různých společenských akcí, často i pod vlivem alkoholu, apod.). V tuto noční dobu pak může být negativně ovlivněna i pozornost řidičů motorových vozidel a jejich reakce. Jistěže pravděpodobnost, že se v důsledku rychlé jízdy může v noci „něco stát“, je s ohledem na hustotu provozu menší než ve dne, ale stále je dosti vysoká na to, aby mělo smysl a význam fungování preventivních i represivních mechanismů (mezi které úsekové měření rychlosti patří), které takové hrozbě mohou zabránit, předejít nebo její riziko alespoň významně snížit.
31. Z názorů žalobce v podstatě plyne, že pokud v noci řidič motorového vozidla překročí rychlost v obci o „pouhých 10 km/h“, o nic nejde, neboť škodlivost takového jednání je minimální nebo dokonce nulová a proč tedy za takové situace rychlost projíždějících motorových vozidel vlastně měřit. Přijmout takové názory by ad absurdum mohlo vyústit v závěr, že nejenže je zcela zbytečné dodržování zákonem stanovené rychlosti v obcích v noční dobu sledovat, ale že je vlastně zbytečné, aby v tu dobu nějaké rychlostní limity byly vůbec stanoveny. S uvedenými názory žalobce proto krajský soud s ohledem na shora uvedené vyslovuje důrazný nesouhlas.
32. Pro úplnost krajský soud dodává, že s ohledem na shora uvedené je pochopitelně nedůvodná i žalobcova námitka týkající se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a prvoinstančního správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů, kterou spatřoval právě v tom, že se správní orgány nedostatečně (správní orgán I. stupně), případně vůbec (žalovaný), nevypořádaly s jeho námitkami ohledně absence materiálního znaku přestupkového jednání nezjištěného řidiče jeho vozidla, neboť právě ty tvořily podstatu obsahu jeho podání ze dne 4. 12. 2016.
33. V něm se žalobce dále domáhal přerušení správního řízení s odkazem, že Ústavní soud jednal v té době o návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. K tomu krajský soud konstatuje, že nebylo povinností správních orgánů z uvedeného důvodu správní řízení přerušovat (srovnej ustanovení § 64 správního řádu). A dodává, že uvedené řízení před Ústavním soudem bylo ukončeno jeho nálezem ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl

- ÚS 15/16, jímž návrh na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017, zamítl s tím, že neshledal nesoulad uvedených ustanovení s ústavním pořádkem České republiky.
34. Krajský soud proto neshledal žádnou ze žalobních námitek důvodnou a nezbylo mu, než žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.
35. Nepřehlédl však, že žalobce učinil v žalobním petitu eventuální návrh v tom smyslu, aby soud od trestu za správní delikt upustil.
36. Přestože žalobce tento návrh nikterak neodůvodnil, jedná se dle krajského soudu o návrh na moderaci trestu ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Dle tohoto ustanovení rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.
37. Důvodů pro nevyhovění tomuto návrhu shledal krajský soud hned několik. Předně návrh na upuštění od potrestání není nikterak odůvodněn. Takovému návrhu nelze vyhovět, neboť není zřejmé, z jakých tvrzení a podkladů by měl soud v tomto směru vycházet (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2010, č. j. 29 Ca 167/2008-25; všechna rozhodnutí krajských soudů a Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
38. Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu se za správní delikt dle odst. 1 uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč. Jak už krajský soud uvedl, v daném případě se nezjištěný řidič žalobcova vozidla dopustil přestupku vymezeného v § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona, kdy překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h. Dle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona se za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k) uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč.
39. V posuzované věci byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, tedy na samé spodní hranici zákonného rozpětí. O zjevně nepřiměřené výši uloženého trestu ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. tedy nemůže být řeč.
40. Ještě podstatnější se však jeví skutečnost, že dle § 125c odst. 9 zákona o silničním provozu nelze od uložení sankce podle odstavců 5 až 8, s výjimkou odstavce 7 písm. a), v rozhodnutí o přestupku upustit. Dle ustálené judikatury správních soudů nemá soud pravomoc upouštět od potrestání či snižovat postih pod zákonnou sazbu ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s., pokud tuto možnost neměl již příslušný správní orgán ve správním řízení (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 21. 2. 2014, č. j. 15 Af 16/2011-32). A právě o takový případ se s ohledem na shora uvedené jedná. Protože správní orgány neměly možnost od uložení sankce za přestupkové jednání nezjištěného řidiče žalobcova vozidla upustit, nepřicházela moderace uloženého trestu v tomto směru v úvahu ani v soudním řízení.

V. Náklady řízení

41. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval

a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 22. ledna 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu